

Og Danmarks Selvstændighed er det vort inderligste Ønske og vor bestemte Vilje at bevare og underbygge.

Rigets Selvstændighed er en Livssag for os alle.

Vi udtrykker i Dag over for Kongen vort Haab om, at Rigets Statsoverhoved altid maa have Følelsen af at staa i Spidsen for et Folk, der af ærlig Vilje stræber mod Lykken, et Folk, der vil bevare Danmarks Frihed og Selvstændighed ubeskaaret til kommende Slægter.

Vi er et Folk, en Nation, der vil Fred med vore Naboer til alle Sider. Men vi vil raade vor egen Skæbne.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg ved, at jeg i dette Øjeblik har Hundre tusinder af Landsmænd bag mig, lige fra den nordligste af vore fjerne Øer deroppe i Atlanterhavet til Skjelbækken i Syd, fra Jyllands Vestkyst og ud til vore Øer i Østersøen, naar jeg her paa Rigsdagens og dermed paa det danske Folks Vegne over for vor Konge udtaler:

Tak for de 25 Aar, der gik!

Til Lykke med Jubilæumsdagen i Dag!

Og Lykke til de Dage, Fremtiden bringer!

Mine ærede Rigsdagskolleger og øvrige ærede tilstedeværende: Jeg foreslaar, at vi alle forener os om at hylde Danmarks Konge ved et nifoldigt Hurra.

Kong Christian længe leve!

Formandens Tale efterfulgtes af et nifoldigt Hurra, hvorefter den kgl. Livgardes Musikkorps spillede 1ste Vers af „Kong Christian“.

Hans Majestæt Kongen udtalte herefter følgende:

Paa Dronningens og egne Vegne udtaler jeg en varm Tak til Folketingets Formand, der rettede denne Henvendelse til os paa Rigsdagens Vegne. Vi er dybt rørt over i Dag paa vor Højtidsdag at staa Ansigt til Ansigt med Folkets kaarne Mænd. Mødet med os i Dag tager jeg som et Vidnesbyrd om Sammenhold inden for vort Samfund. Den Tak, der er rettet til mig, skal højere op, til Vor Herre, der har hjulpet mig, men jeg takker for den Tillid, der gennem disse Aar er vist mig, og jeg tror, at selv om Veje og Midler kan være forskellige, er Maalet for Rigsdagens Arbejde dog det samme: Folkets Lykke. I Ønsket herom mødes vi i Fællesskab, i Ønsket om Held og Lykke og Fremgang for Land og Folk.

Danmark leve!

Hans Majestæt Kongens Tale efterfulgtes af et trefoldigt Hurra, og Musikken spillede 1ste Vers af „Der er et yndigt Land“.

De kongelige Herskaber forlod herefter Salen, ledsaget af Præsidiets Medlemmer.